

NEJEN O ŠROUBÁRNĚ

Rozhovor s Ing. Petrem Kosíkem

Ing. Petr Kosík není v našem městě osobou neznámou. Známe jej hned v několika rolích. Žije v Libčicích už 15 let, je otcem dvou synů, donedávna byl trenérem fotbalu, dodnes kope za fotbalovou Starou gardu, je ředitelem bývalé libčické šroubárny, realizátorem nových stavebních projektů a nyní zcela čerstvě i politikem. Jak se toto vše dá stihnout v jedné osobě, mi nebylo jasné před, ani po napsání tohoto našeho, bezesporu zajímavého, rozhovoru.

Setkali jsme se v bývalé libčické šroubárně, kterou si z dětství pamatují jako místo, odkud po odhokukání konce směny proudily zástupy lidí, jimiž ožilo celé město. Dnes jsem cestou do vaší kanceláře potkala jen dva pracovníky. Zdá se, že je tu všechno jinak.

Máte pravdu. Doba, kdy v tomto areálu pracovaly stovky zaměstnanců, je nenávratně pryč. Šroubárna Libčice byla založena v roce 1872 jako firma, která vyráběla spojovací součásti za tepla a za studena, a už v době mezi světovými válkami zaujímala velmi významné místo v regionu.

FotoTon

Jak její existenci ovlivnilo zestátnění v roce 1948?

Vzhledem ke svému předchozímu vedoucímu postavení na trhu a díky tehdejší centralizaci výroby se Šroubárna Libčice stala vedoucím podnikem nově vzniklého koncernu. Nastal její největší rozmach, kdy zaměstnávala 1000 pracovníků a vyvážela tisíce tun svých výrobků do celé Evropy.

Předpokládám, že dalším významným milníkem v její historii byla privatizace v roce 1992.

Samozřejmě, ale u toho jsem nebyl přítomen. Ve šroubárně jsem začal pracovat až v roce 1997 a do své stávající funkce výkonného ředitele továrny, která v současnosti nese název „SCREWS & WIRE Libčice a.s.“ (šrouby a drát), jsem nastoupil až v roce 2005, kdy firmu v období úpadku zakoupil švýcarský podnikatel Daniel Waldvogel. V té době její sláva již zcela pohasla, snížil se počet zaměstnanců na minimum a na několik měsíců se výroba úplně zastavila.

Proč pan Waldvogel koupil továrnu v tak špatném stavu?

Tento fakt vychází z charakteru jeho podnikání. Jeho záměrem je nakupovat firmy v úpadku a posléze je vzkřísit a opětovně nastartovat jejich výrobu. V současné době vlastní několik takových firem v Čechách i na Slovensku a poměrně úspěšně se mu daří vracet je na trh.

Zasáhly vás tu v roce 2002 povodně?

Naneštěstí ano. Celý areál byl metr pod vodou. Přestože jsme během rekordního jeden a půl měsíce s maximálním úsilím všech tehdejších zaměstnanců obnovili celou výrobu šroubů a drátu, tak nás nakumulované finanční problémy dostaly do konkurzu. V tomto období došlo k největšímu snížení počtu zaměstnanců za celou historii firmy, a to z 650 na 100 pracovníků. Další úder přišel v podobě celosvětové hospodářské krize v letech 2008-2009, kdy jsme z důvodu výrazného poklesu objemu výroby byli nuceni snížit počet zaměstnanců ještě na polovinu.

Jak se vede „SCREWS & WIRE“ dnes?

V době před konkurzem, kdy byla zastavena výroba a na trhu jsme se jako kdysi věhlasná firma ztratili, jsme přišli o odbytiště, která byla okamžitě zaplněna invazí sice méně kvalitních, ale zato levnějších výrobků z Asie. Tomu bohužel nejsme schopni konkurovat.

Co tedy vyrábíte?

Samozřejmě šrouby. Se současnými 50 zaměstnanci se soustředujeme na výrobu normalizovaných a výkresových pevnostních šroubů do automobilů, traktorů, senážních věží, bioplynových stanic, stavebnictví, strojírenství atp..

Co to je výkresový šroub?

Kromě šroubů, které musí odpovídat standardním normám, vyrábíme tzv. výkresové šrouby, což jsou vysoce specializované šrouby vyrobené pro zákazníka podle výkresové dokumentace. A jsme v tom dobří, proto se snažíme tuto zakázkovou výrobu stále více a více rozšiřovat.

V názvu firmy jsou nejen šrouby, ale i drát?

Ten je samozřejmě nedílnou součástí naší výroby. Vyrábíme a dodáváme k dalšímu zpracování tažený drát v různých jakostech v průměrech od 1,8 do 22,9 mm. Dráty ušlechtilých materiálů se používají na výrobu šroubů a ty méně ušlechtilé najdou své uplatnění například ve stavebnictví nebo při výrobě hřebíků.

Areál šroubárny je obrovský, táhne se od nádraží v Libčicích téměř až do Letek. Pro 50 zaměstnanců asi tak velkou plochu nepotřebujete. Co hodláte dělat s tím nevyužitým prostorem?

Náš pozemek zaujímá rozlohu cca 17 ha a je tu spousta volného místa i pro jiné podnikatele. Snažíme se soustředit naši výrobu na jedno místo a ostatní budovy pronajmout, popřípadě i prodat jiným subjektům.

Už tady nějaké máte?

Asi není pro občany Libčic tajemstvím, že se k nám přestěhovala firma Lugi, která si od nás zakoupila pozemek a budovu, předělala ji na novou moderní výrobní halu a úspěšně zde provozuje výrobu kvalitního nábytku. Kromě Lugi tady máme 15 různě velkých firem v nájmu, z nichž největší je Köver, německá firma, která vyrábí plastové boxy na nářadí pro nákladní automobily. Ta zde zaměstnává stejně jako my 50 zaměstnanců. Celkem tedy v areálu pracuje kolem 160 pracovníků.

A co se děje ve vrátnici?

Administrativní budovu vrátnice koupila firma Algotech a předělává ji na IT centrum pro dálkově řízená počítačová centra.

Nelze než vyjádřit uznání vaší snaze udržet tímto způsobem areál při životě, protože není nic smutnějšího, než prázdné, tiché a chátrající budovy továrny uprostřed města.

Pronájem volných prostor je jeden ze způsobů, jak chceme pomoci místním občanům a městu ke zvýšení zaměstnanosti, plnohodnotně využívat celý areál a nenechat jej ladem. Jsme si samozřejmě plně vědomi toho, že šroubárna byla vždy významným přínosem pro obyvatele tohoto města, a rádi bychom v této tradici pokračovali, i když trochu jinak.

Dozvěděla jsem se, že šroubárna slaví tento rok jubileum?

Ano, letos nám připadá milá povinnost oslavit 140 let od založení firmy a rád bych tímto srdečně pozval všechny bývalé zaměstnance na den otevřených dveří spojený s oslavou, který se bude konat 25.5.2012 od 11 do 16 hodin. Program a pozvánku včas zveřejníme v Libčických novinách i na plakátech.

Z vlaku si nelze nevšimnout lesklých panelů solární elektrárny. Kam putuje energie, kterou vám pomáhá vyrobit slunce?

Majitel firmy rád podporuje nové projekty, tak jsme si postavili tuto 1 MW elektrárnu na nevyužitě části našeho areálu, jejíž 70% vyrobené energie využíváme pro vlastní výrobu i pro naše nájemníky, čímž si zajišťujeme poměrně levný zdroj elektrické energie. Zbývajících 30% dodáváme do sítě ČEZ.

Vy jste ji postavili, nebo jste si ji nechali postavit?

Samozřejmě, že k realizaci všech takových projektů si musíme na stavební, zemní, elektrikářské nebo instalátérské práce přizvat jiné firmy, a rád bych podotknul, že se maximálně snažíme dát přednostně práci místním firmám. Když už nedáváme tolik pracovních příležitostí ve výrobě šroubů a drátů, tak chceme alespoň zaměstnat obyvatele Libčic při restrukturalizaci naší rozlehlé, prozatím nevyužívané, průmyslové zóny.

Na každé panoramatické fotce Libčic jsou nepřehlédnutelnou dominantou dva šroubárenské komíny. Jsou funkční, nebo je tu hýčkáte jako historickou památku?

Z toho starého cihlového komína s prstencem se už nekouří, neboť stará kotelna, která jej od roku 1880 využívala, byla sešrotována. Ale komín stále stojí a slouží nám dál.

Na co, když ne k odvodu kouře?

Budete se divit, ale na vodu. Máme v něm rezervoár užitkové vody, která se čerpá přes filtry z Vltavy a využíváme ji pro výrobu páry a k chlazení strojů a zařízení.

To slyším poprvé, že je v komíně voda. Kolik se do něj vejde?

Voda je jen v tom širokém prstenci, kam se vejde 150 m³.

A odtud teče na koupaliště?

Ne. Pro koupaliště čerpáme vodu vysokotlakým čerpadlem z naší studny na pitnou vodu. A tady bych chtěl občany ujistit, že je to zcela nezávadná, každý měsíc hygieniky přísně kontrolovaná, pitná voda.

Aha, koupaliště se tedy nenapouští filtrovanou vodou z Vltavy, jak si v Libčicích mnoho let mylně představujeme?

V žádném případě, koupaliště je po celou letní sezonu doplňováno z naší studny kvalitní pitnou vodou, kterou i my sami ve fabrice pijeme a mimo jiné ji v létě pouštíme zahrádkářům na zalévání a nohejbalistům na kropení kurtů.

A co ten druhý komín, který mi vždy překáží ve výhledu, když fotím evangelický kostel?

Tento 100 metrový komín je součástí kotelny, která centrálně vytápěla celou fabriku. Z ekonomických důvodů bylo centrální vytápění nahrazeno lokálními plynovými kotelny a sálavými panely, které jsou pouze na pracovištích, kde se skutečně pracuje. Z tohoto důvodu se ta původní velká kotelna na jejich vytápění již nepoužívá.

Doufala jsem, že mi teď prozradíte, že ten komín zbouráte, když se nepoužívá, ale všimla jsem si, že se z něj občas kouří, dokonce i v létě.

To jste si všimla správně, protože cca 1x týdně kotelnu potřebujeme spustit na výrobu páry na ohřev mořících a fosfátovacích van pro drátovnu. Ale možná vás potěší, že si plánujeme pořídit pro tuto výrobu menší plynovou kotelnu. Je tedy docela možné, že ten komín z vašich fotografií v budoucnu zmizí.

Jste významnou průmyslovou zónou našeho města, tak mě napadá, zda jste s městem zadobře?

Mohu mluvit pouze za dobu, kdy jsem ve vedení firmy, a dovoluji si tvrdit, že naše spolupráce s městem byla a je velice dobrá a poměrně aktivní. Kromě již zmiňované vody na koupaliště zajišťujeme elektrickou energii na různé městské sportovní a kulturní akce konané na náplavce, z nichž nejvýznamnější je asi lunapark při posvícení. A jelikož máme blízko ke sportu, tak rádi sponzorujeme místní sportovní oddíly fotbalu, házené, boxu, nohejbalu a šachistů.

Zbývá vám vůbec nějaký volný čas pro sebe a pro rodinu?

Když byl můj druhý syn mladší a „kopal“ za Libčice, tak jsem byl trenérem dětského mužstva a vydržel jsem u toho 6 let. Dnes je synovi 13 let, trénuje na Dukle a já jsem kvůli nedostatku času s trenérstvím skončil. Přesto jsem ale u fotbalu zůstal. Již osmým rokem jsem členem a vedoucím „Staré gardy“, za kterou hraji, a kromě toho se podílím na organizaci různých utkání, zajišťuji zájezdy a společenské akce. Rád si občas zahraju nohejbal a samozřejmě se věnuji v rámci možností své rodině.

Nebyl by výčet vašich aktivit úplný, kdybychom se nezmínil o vašem nedávném vstupu do politiky, neboť jste jedním ze zakladatelů místní organizace TOP09, a co víc, jste jejím předsedou.

Ano, to je pravda. Se svými přáteli p. Hudkem, Vackem, Sedlákem, Čermákem a Houškou jsme se rozhodli založit místní organizaci TOP09.

Proč? Co vás k tomu vedlo?

Mnozí z nás tu žijí celý svůj život, Libčice nám nejsou lhostejné, a tak chceme získat šanci pro ně udělat něco dobrého. Mimoto se nám nelíbí současná politická atmosféra ve městě s mediálními útoky bulvární televize a skupinami lidí v zastupitelstvu bez ochoty spolupracovat. Chtěli bychom být poklidnou, středově orientovanou politickou stranou a uspějeme-li ve volbách, podílet se na zvelebování a rozvoji našeho města, a to jak v kultuře, tak i ve sportu.

To zní moc hezky, ale jako volička jsem teď trochu zmatená. Nemáme my tu už jednu „topku“?

Vidím, že toto bude pro nás asi nejčastější otázka, na kterou budeme muset odpovídat. Nezávislí kandidáti, kteří byli na kandidátce TOP09 zvoleni do zastupitelstva města, nemají s naší organizací nic společného. Nejsou členy žádné TOP09, a tím pádem nejsou oprávněni za tuto stranu vystupovat.

To je pěkný zmatek. Nespojte se s nimi, abychom to jako voliči měli srozumitelnější?

Upřímně řečeno, pečlivě sledujeme jejich dvouleté působení v zastupitelstvu města a rád bych, aby tady zaznělo, že s jejich aktivitami nechceme být nijak spojováni, neboť hlavním bodem našeho programu a důvodem k založení místní organizace TOP09 je přispět a prospět našemu městu. Ne naopak.

K tomu nemohu dodat nic víc, než vám pogratulovat a poděkovat za rozhovor.

Hannah Bartíková

